

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobců: a) **K. R.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. bytem X
b) **nezletilá T. R.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. bytem X
zastoupená zákonnou zástupkyní - žalobkyní a)
c) **nezletilá N. D.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. bytem X
zastoupená zákonnou zástupkyní - žalobkyní a)

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. ledna 2022 č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA20-2021 a č. j. OAM-873/ZA-ZA11-ZA20-2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloby se **zamítají**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.R.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věcí

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 1. 2022 č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA20-2021 zastavil řízení o žádosti žalobkyně a) a b) o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), z důvodu její nepřipustnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V důvodech rozhodnutí se uvádí, že se v případě žalobkyně jedná již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když první žádosti byly zamítnuty jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně a) uvádí naprosto stejný motiv svého odchodu z vlasti a neochoty se do Gruzie opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu řízení o její první žádosti a v prvním řízení s její nezletilou dcerou, tj. obavy z jednání bývalého manžela a svého otce. V novém řízení již neuvedla žádné nové skutečnosti, pro které by se měl žalovaný těmito důvody opětovně zabývat a posuzovat je. Jediná údajně nová skutečnost spočívající v obavách žalobkyně a) z jednání bývalého partnera, který je biologickým otcem její dcery - žalobkyně b), se netýká změny situace v zemi původu ani důvodů, pro které by měla mít obavu z návratu do vlasti, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobkyně mohly být vystaveny pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona.
2. Rozhodnutím z téhož dne č. j. OAM-873/ZA-ZA11-ZA20-2021 žalovaný zamítl žádost žalobkyně c) (straší dcera žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně c) je státním příslušníkem Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobkyně neprokázala, že v jejím případě nelze Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat. Ohledně obav matky žalobkyně c) z jednání jejího bývalého partnera žalovaný uvedl, že má možnost využít právních nástrojů, které jí dává její domovská země.

II. Žaloby

3. Proti oběma rozhodnutím podaly žalobkyně [za nezletilé žalobkyně b) a c) podala žaloby jejich matka – žalobkyně a)] žaloby podobného obsahu. V žalobách mimo jiné namítají, že v řízení byly zkráceny na svých právech. Žalobkyně a) a b) považují rozhodnutí za v mnoha směrech neúplné a značně zjednodušené. Žalobkyně poukazuje na to, že při pohovorech před správním orgánem uvedla, že se velmi obává návratu do vlasti kvůli nebezpečí, které hrozí jí a jejím nezletilým dcerám, a to jak ze strany bývalého manžela, tak ze strany jejího otce a nově také otce mladší dcery. Navíc se nemá s nezletilými dětmi ani kam vrátit, neboť má obavy z jednání otce, který již z domu vyhnal i její matku. Tyto události mají velmi nepříznivý vliv na zdravý vývoj dětí a jejich psychické zdraví. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí nezohledňuje jejich nejlepší zájem, jak mu ukládá článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný pouze obecně odkazuje na situaci

v zemi původu, ale její obsah nijak nepřibližuje a není jasné, jakým způsobem ji v řízení využil, zda má žalobkyně možnost ochránit sebe a své nezletilé děti, ani jak naplnil svou zákonnou povinnost zjistit skutečných stav věci, především existenci azylově relevantních skutečností v případě návratu žalobkyně do Gruzie. Z těchto důvodů považují žalobkyně a) a b) napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

4. Žalobkyně c) dále v žalobě namítá, že nebyl zohledněn její věk, jakož i skutečnost, že ji lze považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Také žalobkyně c) argumentuje článkem 3 Úmluvy o právech dítěte s tím, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil její rodinnou situaci, nebere do úvahy důsledky v případě návratu do vlasti, nemluvě o další psychické újmě, které bude muset čelit. Věc žalobkyně c) byla původně vedena pod sp. zn. 20 Az 3/2022.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhol zamítnutí žalob a odkázal na obsah napadených rozhodnutí a správních spisů.

IV. Procesní podmínky řízení

6. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 11. 5. 2022 řízení o obou žalobách spojil ke společnému projednání.
7. Následně krajský soud po ověření, že žaloby byly podány včas, osobami legitimovanými a že splňují veškeré povinné náležitosti, přistoupil k věcnému přezkoumání napadených rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jejich vydání (3. 1. 2022).

V. Zjištění ze správního spisu a dosavadních rozhodnutí

8. Ze správních spisů (týkajících se všech žalobkyň) krajský soud zjistil, že žalobkyně a) podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice již dne 20. 1. 2020. K žádosti poskytla dne 23. 1. 2020 základní informace, ve kterých uvedla (v kolonce „Politické přesvědčení“), že není členkou žádné strany ani politické skupiny. V Gruzii byla naposledy 13. 9. 2018, kdy letěla do Budapešti, pak pokračovala do Itálie, ve které se zdržela 9 měsíců, pracovala tam jako ošetřovatelka a pak autobusem odcestovala do České republiky. K důvodům žádosti uvedla, že odešla z Gruzie z obav z výhrůžek jejího bývalého manžela, v Itálii si našla gruzínského partnera, se kterým čeká dítě [*pohovor se konal před narozením žalobkyně b) – poznámka krajského soudu*], odjeli spolu do Prahy, kde je zadržela policie a přítel dostal vyhoštění. Bojí se vrátit do Gruzie, protože se na ni bude rodina dívat zle. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 4. 2020 žádost žalobkyně a) zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Důvodem pro zamítnutí žádosti byl závěr žalovaného o tom, že Gruzii lze v případě žalobkyně považovat za bezpečnou zemi původu. Problémy s bývalým manželem gruzínská policie podle slov žalobkyně řešila a nelze proto tvrdit, že by jí gruzínské orgány odmítly poskytnout ochranu. Žalovaný odkázal na zprávy o Gruzii, ze kterých plyne, že gruzínští občané mohou využít právní

prostředky na ochranu svých práv. Proti rozhodnutí podala žalobkyně a) ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, kterou soud rozsudkem ze dne 3. 3. 2021 č.j. 41Az 29/2020-24 zamítl a následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 9. 2021 č. j. 4 Azs 81/2021-45 odmítl pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud dospěl podle odůvodnění usnesení ke stejnému závěru jako žalovaný i krajský soud, tedy že žalobkyně a) neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu, a tedy nepovažovat Gruzii ve vztahu k její osobě za bezpečnou zemi původu. Žalovaný i krajský soud se podle Nejvyššího správního soudu věcně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádali s jejími tvrzeními a obstarali dostatek informací za účelem náležitého zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud připomněl, že označení Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) za bezpečnou zemi původu přeneslo na stranu žalobkyně a) břemeno tvrzení a břemeno důkazní, že Gruzii za bezpečnou zemi ve vztahu k její osobě považovat nelze; rozsah a obsah sdělených informací však v daném případě neodůvodňoval přijetí takového závěru.

9. Dne 1. 4. 2020 podala žalobkyně a) žádost o udělení mezinárodní ochrany pro svou dceru - nezletilou žalobkyni b), kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2020 zamítl jako zjevně nedůvodnou z obdobných důvodů jako v případě její matky. Následně podanou žalobu Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 3. 2020 č. j. 41 Az 40/2020-58 zamítl a kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 6. 2021 č. j. 1 Azs 76/2021-41. Nejvyšší správní soud se v usnesení zabýval také kasační námitkou, podle které krajský soud nesprávně posoudil aplikovatelnost článku 3 Úmluvy o právech dítěte se závěrem, že jakkoli je zájem dítěte dle článku 3 citované Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy. S odkazem na starší judikaturu pak uzavřel, že zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v řízení ve věci mezinárodní ochrany je vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování.
10. Dne 23. 9. 2021 podala žalobkyně a) druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to jak za sebe, tak za svou nezletilou dceru T. - žalobkyni b). K žádosti poskytla dne 13. 10. 2021 základní informace a k důvodům žádosti uvedla obdobně jako v předchozím případě, že z Gruzie odjela, aby utekla před svým ex-manželem, má z něj i nadále obavu, protože má dítě s jiným mužem, a on to nedokázal přijmout. Novým důvodem žádosti je, že její biologický otec jí vyhrožoval, nutil ji, aby šla na potrat, a když to odmítla, tak zavolal policii, která zjistila její nelegální pobyt a obdržela správní vyhoštění. Naposledy jí vyhrožoval ke konci roku 2020, pak si změnila telefonní číslo, od té doby o něm nic neví, slyšela, že je v Polsku, ale má uloženo správní vyhoštění, bude se proto muset vrátit do Gruzie a v případě návratu do vlasti má obavu, že jí nebo dceři ublíží.
11. Dne 29. 9. 2021 podala žalobkyně a) žádost o udělení mezinárodní ochrany pro svou starší nezletilou dceru N. – žalobkyni c). K žádosti poskytla dne 21. 10. 2021 základní informace, ve kterých uvedla, že žalobkyně c) vycestovala z vlasti se svou babičkou dne 28.

9. 2021 letecky do Polska, odkud jely vlakem do České republiky. K důvodům žádosti uvedla, že žila u babičky, která měla potíže s jejím otcem a byla nucena odjet z vlasti. Dcera nemohla zůstat sama, tak se rozhodly, že ji babička vezme sebou do České republiky. Dne 21. 10. 2021 proběhl pohovor se žalobkyní a), která zopakovala své obavy z ex-manžela a taky biologického otce dcery T. Do vlasti se nemohou vrátit také proto, že tam nemají kde bydlet. Otec by je vyhnal, protože mu způsobila hanbu, že je rozvedená a má dítě s jiným mužem, navíc vyhnal i babičku kvůli dluhu a zástavě domu, o který možná přijde. Přímé nebezpečí jí hrozí ze strany bývalého partnera a biologického otce dcery T., který vyhrožuje všem zabitím.
12. Součástí správních spisů jsou informace o Gruzii, a to Přehled údajů o zemi za rok 2020 a Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z října 2021 (informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného), ze kterých nevyplývá, že by v Gruzii došlo od předchozího rozhodování žalovaného k zásadní změně situace, která by mohla zakládat systémové nedostatky v působení státních orgánů a mohly zakládat pochybnosti o Gruzii jako bezpečné země původu.
13. O žádostech rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí o žádostech o udělení mezinárodní ochrany tří žadatelek (dvou nezletilých dětí a jejich matky), vycházejících z jednoho azylového příběhu matky nezletilých žalobkyň – tj. žalobkyně a). Formálně je třeba rozlišovat věci žalobkyň a) a b), u kterých se jednalo již o opakované žádosti a žalovaný řízení o nich zastavil pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobu žalobkyně c), u které se jednalo o první žádost a žalovaný ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 téhož zákona.
15. V případě prvních dvou žalobkyň nebylo po stránce skutkové sporné, že již jednu žádost o udělení mezinárodní ochrany podaly a žalovaný ji v obou případech zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V případě obou žalobkyň obstálo zamítavé rozhodnutí v soudním přezkumu. Prvním napadeným rozhodnutím tak bylo rozhodováno již o jejich opakované žádosti, což značně ovlivňuje rozsah zkoumaných skutečností, kterými se měl správní orgán v řízení zabývat. Jak vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, v bodech 18 a 19, tak „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu*

možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále rozvinul úvahy ohledně smyslu a účelu možnosti podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve svých rozhodnutích konstatoval, že tento institut neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházel účelovému podávání opakovaných žádostí. Může se jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ze dne 9. 1. 2020 č. j. 5 Azs 199/2019-27, nebo ze dne 6. 2. 2020 č. j. 9 Azs 338/2019-52).

16. Krajský soud dospěl k závěru, že první napadené rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný vybudoval závěr o nepřipustnosti opakované žádosti žalobkyně a) a b) na zjištění, že žalobkyně a) uvádí naprosto stejný motiv svého odchodu z vlasti a nechoty se do Gruzie vrátit, jako v předchozích řízeních a nesdělila žádné nové skutečnosti, pro které by se měl těmito důvody opětovně zabývat a posuzovat je. Jedinou novou skutečnost spočívající v obavě z bývalého partnera, který je otcem žalobkyně b), žalovaný nepovažoval za důvod, pro který by žalobkyně mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. K uvedenému závěru krajský soud konstatuje, že má oporu ve spise a nelze mu nic vytknout, což platí i pro závěr žalovaného ve vztahu k nově uvedeným obavám z jednání bývalého partnera, který je současně otcem nezletilé T. - žalobkyně b). Lze dodat, že se ve všech případech [otec žalobkyně a), její bývalý manžel a bývalý partner] jedná o soukromé

osoby (nic nenasvědčuje tomu, že by se snad mělo v některém případě jednat o subjekty disponující ve vztahu k žalobkyním veřejnou mocí). Obavy z jednání soukromých osob přitom mohou zakládat nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy z azylově relevantních důvodů pouze tehdy, pokud žadatelkám nejsou schopny či ochotny pomoci veřejné orgány ve státě jejich původu. Platí přitom, že žadatel by se měl o ochranu před nestátními subjekty u těchto orgánů pokusit a pouhá subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům zpravidla neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013 č. j. 5 Azs 11/2012-23). Výjimkou jsou situace, kdy již informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry. Žalobkyně a) v řízení před správním orgánem ani v žalobě netvrdila nic konkrétního v tom směru, že by jí veřejné orgány v zemi původu nebyly schopny či ochotny poskytnout potřebnou ochranu a pomoc v případě hrozícího napadení ať již ze strany bývalého manžela, otce nebo nově otce žalobkyně b) a nic takového ani nevyšlo v řízení najevo. Při pohovoru dne 23. 1. 2020 navíc uvedla, si byla na ex-manžela stěžovat na policii, která to pak začala řešit a při pohovoru dne 21. 5. 2020 pouze obecně vyjádřila nedůvěru v policii (doslovně: „*Na policii bych se mohla obrátit, ale policie tam nic neřeší. Nepomohli by mi tam.*“). Za této situace nelze uzavřít, že by země původu nebyla schopna či ochotna žalobkyním poskytnout potřebnou ochranu před nebezpečím ze strany soukromých osob a považovat tvrzené nebezpečí ze strany soukromých osob za důvod pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě. Žalovaný si rovněž správně obstaral informaci OAMP (Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z října 2021), ze které nevyplývá, že by v Gruzii došlo k zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Jak dokládá zpráva o zemi původu (Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z října 2021, která byla v době vydání napadeného rozhodnutí dostatečně aktuální), ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení je v Gruzii upravena prostřednictvím řady zákonů, které většinou mají zakomponovanou úroveň ochrany jednotlivce srovnatelnou se zeměmi EU. Gruzínští občané mohou ke své obraně použít řadu prostředků, včetně podání stížnosti ke státnímu zastupitelství, a justičních institucí. Případnou nečinností či zneužitím pravomocí státních orgánů se rovněž zabývá úřad ombudsmana, který vystupuje velmi aktivně za dodržování lidských práv. Nutno dodat, že žalobkyně a) a b) neuvedly v žalobě nic, čím by na shora uvedený závěr konkrétně reagovaly, natož aby jej relevantním způsobem zpochybnila a vyvrátila. Důvodná není ani námitka, že se žalovaný nezabýval nejlepším zájmem dítěte ve smyslu článku 3 Úmluvy o právech dítěte. V tomto směru lze odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, se kterou již částečně seznámil obě žalobkyně Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení ze dne 7. 6. 2021 č. j. 1 Azs 76/2021-41 [týkajícím se žalobkyně b)] a ze které mimo jiné vyplývá, že zájem dítěte není dalším, samostatným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a že případné zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v řízení ve věci mezinárodní ochrany je vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování, o které se v případě napadeného rozhodnutí nejedná.

17. Ve vztahu k žalobkyni c), u které se jednalo o první žádost o udělení mezinárodní ochrany, pak považuje krajský soud za podstatné, že tato žalobkyně je (stejně jako její matka a dcera) občanskou Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu (viz § 2 bod 7 vyhlášky číslo 328/2015 Sb.) s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie (těchto oblastí se však azylový příběh žalobkyň netýká, když žádný údaj ze spisu ani z žaloby tomu nenasvědčuje). Charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně

v případě bezpečných zemí původu oproti jiným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. To v důsledku znamená, že žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020 č. j. 6 Azs 67/2020-27 nebo ze dne 17. 6. 2020 č. j. 6 Azs 62/2020-27). Jinak řečeno, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, což je taky případ žalobkyně c), je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu. U žalobkyně c) souvisí její azylový příběh s příběhem její matky - t.j. žalobkyně a) a deklarovaným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z jednání bývalého manžela, bývalého partnera a otce. V tomto směru lze odkázat na výše uvedené závěry ohledně podmínek azylové relevantnosti pronásledování ze strany soukromých osob (nestátních subjektů), které ani v případě žalobkyně c) splněny nejsou. Stejně tak lze zopakovat závěr, že zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v řízení ve věci mezinárodní ochrany je vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování, kterým ani druhé napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné není (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2021 č. j. 1 Azs 76/2021-41). Ze shodných důvodů není relevantní námitka o žalobkyni c) coby zranitelné osobě. Lze tedy shrnout, že označení Gruzie za bezpečnou zemi původu zvýšilo důkazní břemeno a břemeno tvrzení na žalobkyni c). Bylo na ní, aby uvedla natolik ucelená, přesvědčivá a relevantní fakta, aby z nich bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu. To však žalobkyně c) neučinila, shora vyličený příběh neprokazuje, že by v případě žalobkyně c) nebylo možné považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu, a že by se žalobkyni c) právě v její konkrétní situaci nedostalo v zemi původu ochrany.

VII. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, a protože v napadených rozhodnutích, ani v postupu žalovaného předcházejícímu jejich vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost napadených rozhodnutí, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti, žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně v řízení úspěšné nebyly a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení žádné náklady nevznikly. Krajský soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
20. V posledním výroku krajský soud vyslovil, že stát (Česká republika) nemá právo na náhradu nákladů řízení (tlumočeného), protože náklady státu spojené s přibráním tlumočnicka k tlumočení pro účastníka cizí státní příslušnosti patří mezi náklady spojené s uplatněním práva účastníka řízení jednat před soudem ve své mateřštině (§ 18 odst. 1 o. s. ř.) a jejich náhradu nelze uložit k tíži účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 29. července 2022

JUDr. Martin Láníček
samosoudce